

noget Punkt, hvor Konkurrencen er stærkere end netop mellem Spiritus og alkoholstærkt Øl, saaledes at Fremgangen for det alkoholstærke Øl ganske naturligt betyder en Tilbagegang for Spiritus og omvendt. Nu er jeg blandt dem, der mener, at Nydelsen af Lagerøl er mindre skadelig end Nydelsen af Akvavit, og at der altsaa ligger et, om end beskedent, Fremskridt for Ædrueligheden i denne Ombytning. Det har nu ikke været det, der har været Formaalet for Beskatningen, som i det hele kun tager fiskale Hensyn. Jeg vil kun pege paa Sammenhængen derimellem; selv om Udbyttet af Spiritusafgiften ikke fuldt ud har svaret til, hvad der er budgetteret, vil det større Udbytte af Afgiften paa det alkoholstærke Øl mere end opveje det, i alt Fald viser den samlede Opgørelse, at Forholdet har været gunstigere for Statskassen, end jeg har jugeret.

Hvad nu Udgifterne angaar, saa kan man ikke, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rasmussen, absolut sige, at der er sikkert 7 Mill. Kr. Merudgift paa Forrentning af Statsgælden og sikkert 7 Mill. Kr. Merudgift paa Lønninger. Det sker ved at regne med de nuværende Dollarkurser og de nuværende Dyrtidstillæg. Men det er jo skjult for alle, selv de viseste, ogsaa for det ærede Medlem Hr. Rasmussen, hvordan Dollarkursen vil være i 1924—25, og hvordan Pristallet og Dyrtidstillæget vil være i 1924—25. Det ved vi ikke noget om, og man har ikke Lov til uden videre at gaa ud fra, at det vil stille sig paa samme Maade som nu. Ligeledes mener jeg, at de Tal, det ærede Medlem nævnte for Kapitalanbringelserne i Statsbanerne, Postvæsenet, Havnevæsenet, Telegrafvæsenet, var for store. Det ærede Medlem maa regne med, at vi befinder os til en vis Grad i en Afviklingsperiode, hvor vi ved de meget beskedne Beløb, vi budgetterer paa de aarlige Finanslove — allerede gjorde i Fjor og ogsaa gør for 1924—25 —, sætter Tempoet væsentlig ned for disse Anlægs Udførelse. Endnu vil der være en Del Udgifter at overføre som Genbevillinger af tidligere bevilgede Beløb, men Farthestigheden gaar stadig ned, saaledes at der ikke med Rimelighed er at regne med saa store Beløb, som det ærede Medlem nævnte. Men navnlig maa det ikke glemmes, at Udgifterne erfaringsmæssig bliver lavere paa §§ 8—26 end anslaaet. Naar man sammenligner de Finanslovposter, til hvilke der svarer en Regnskabspost, uden at der er kommet en Tillægsbevilling

imellem, saa vil man se, at det finansielle Enderesultat viser et mindre Forbrug end budgetteret. Jeg har oftere været inde paa dette og paavist Grundene dertil. Det maa ogsaa erindres, at Indtægterne erfaringsmæssigt bliver større end anslaaet paa forskellige Poster. Paa § 7, Adskillige Indtægter, anslaaer man altid et meget mindre Beløb end det, man kan antage vil komme ind. Det Beløb, der indkommer ved Salg af Statens Ejendomme, opfører vi f. Eks. med Nul paa Budgettet, men det bliver i disse Tider en ganske betydelig Post paa Statsregnskabet. Ligeledes opfører vi som Afgift af Nationalbanken kun de 840 000 Kr., men under normale Forhold har det altid været mere end det. Ogsaa paa § 26 gør dette sig gældende, skønt Forholdet i 1922—23, hvor Finanslovsforslaget kun viste en Indtægt af godt 7 Mill. Kr., men Statsregnskabet en Indtægt af 43 Mill. Kr., skyldes særlige Grunde. Der vil altid være væsentlig betydeligere Indtægter paa § 26, end der har kunnet opføres paa Finanslovsforslaget. Man har altsaa ikke Lov til at regne saaledes, at man kun regner med de Udgifter, som man kan forudse vil falde Tillægsbevillingsloven til Last, ikke med de Lettelser, som man ligeledes kan forudse vil fremkomme paa Tillægsbevillingsloven. I hvert Fald er det min Overbevisning, som jeg udtalte ved Forelæggelsen, at de 40 Mill. Kr., som der, Luksustoldskat Nr. 2 iberegnet, vil være at regne med paa Tillægsbevillingsloven for 1924—25, vil strække bedre til, vil være et relativt større Beløb end de 45 Mill. Kr., som jeg regner med for indeværende Finansaar. Om det nu vil slaa til, er ikke muligt for noget Menneske at sige, men naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard erkender, at der er en vis Sandsynlighed for Balance for indeværende Finansaar, synes jeg ogsaa, han skulde erkende det overfor Finanslovsforslaget for 1924—25, under Hensyn dels til de Ting, jeg her har fremført, dels ogsaa til, at vi stadig befinder os i en vis Afviklingsperiode overfor Krigstiden og de nærmeste Aar efter, og at for hvert Aar der gaar, bliver Afviklingsudgifterne mindre.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard ankede over, at Selskabsskatten ikke var opført som særlig Post. Jeg har taget Hensyn til det ærede Medlems Ønske derved, at jeg udtrykkelig ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget nævnte det Beløb, som jeg regnede med for denne Skat. Men det er saa usikkert, at jeg ikke tror, det er rigtigt at opføre det paa selve Budgettet; dog har jeg til Underretning for